

ת"פ 41026/08 - מדינת ישראל נגד מסראן סיבהט

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 41026-08-19 מדינת ישראל נ' סיבהט (עוצר)
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
מסראן סיבהט (עוצר)
הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד מור מלכה, שלוחת תביעות ראש"צ

ב"כ הנואשם: עו"ד אבי אלפסי

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנואשם הוגש כתב אישום המיחס לו שתי עבירות: **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיפים 380 ו- 2(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977** (להלן: החוק); **אי נקיות צעדי זיהירות בחיה, לפי סעיף 38(א)(6) לחוק.**

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 10.8.2019 בסמוך לשעה 06:30 הגיעו א"א (להלן: המתלוון או א') וחברתו פ' לביתה של פ'Ip, ושניהם נכנסו לבניין.

באותה עת שתה הנואשם בכניסה לבניין יחד עם כלבו ויחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה. פ' עלתה לדירתה ואילו המתלוון נשאר למטה כדי לעשן סיגריה. הנואשם, שהיה תחת השפעת אלכוהול, פנה למטלון ודרש ממנו סיגריה. משחשיב המתלוון לנואשם כי לא נותרו לו סיגריות, קילל הנואשם את המתלוון, ניגש אליו ונכח עם ראשו בראשו של המתלוון.

בתגובה התגן המתלוון מפני הנואשם, ובמהלך מאבק בין השניים, הפיל הנואשם את המתלוון ארضا והורה לכלבו לתקוף את המתלוון. הכלב עלה על המתלוון, בעודו שוכב על הרצפה, וشرط אותו בראשו ובצווארו.

עמוד 1

בשלב זה אחרים שהיו במקום הטרפו לנאמן, ובעוד המתלון שוכב על הרצפה, וכולם ביחד בעטו במתלון בכל חלקו גוףיו ובראשו, עד שהמתלון איבד את הכרתו.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות בדמותן של שבורות, שבר בסינוס מקסילרי מימין, דימות תחת עצבי מינימלי, נפיחות בפנים, שריטות בפנים ובצוואר וסימנים אודומיים בפלג גופו העליון. עוד נטען שהנאשם נטל את מפתחות הרכב של המתלון ועזב את המקום.

עוד נטען שבמועד הירונמי החזיק הנאשם כלב מסוכן מסווג פיטבול, למרות שרישיו החזקת הכלב בוטל על ידי השירות הווטרינרי של עירית ראשון לציון.

בכתב האישום נטען למתלון נגרמה חבלה נוספת, אולם בעקבות הבהתה המאשימה לפיה אותה חבלה נכתבה בטעות, אין ליחסה לנאמן.

תשובה הנאשם לאישום ויריעת המחלוקת

3. הנאשם לא חלק על כך שהתרחשה תגרה בין המתלון, ואולם טען שהמתלון הוא שתקף אותו. הנאשם הכחיש שהוא יחד עם אחרים במקומות לאורך כל האירוע.

לטענת הנאשם הוא ירד למיטה על מנת שכלבו יעשה את צרכיו. הנאשם אישר שפטפיטה עלתה לביתה ושהמתלון נשאר למיטה כדי לעשן סיגריה, אולם הכחיש שפנה אל המתלון, שהיא, לדבריו, תחת השפעת אלכוהול. לטענת הנאשם, המתלון הוא זה שפנה אליו, לאחר שסביר שהנאשם דבר אליו, בעוד שבפועל הנאשם דבר אל כלבו. משמעו זאת המתלון, פנה אל הנאשם שואל אותו: "מה אמרת". למרות שהנאשם השיב לו שדיבר את כלבו, נתן לו המתלון בפתאומיות מכת אגרוף לחזה. לטענת הנאשם הוא הרחיק את המתלון ממנו בדחיפה, אולם המתלון לא הרפה, ונתן לו עוד מספר מכות לפנים. לטענת הנאשם, הוא היכה בחזרה את המתלון "כדי שיניח לו". במהלך המגע בין השניים נפל המתלון, ככל הנראה התעלף, והנאשם ניסה להעיר אותו בכך שתנתן לו סטיירות לפנים.

הנאשם הודה שהחזיק בכלב, אולם טען שלא ידע שהרישיו להחזקת הכלב בוטל, ושלל כל מגע בין הכלב לבין המתלון.

הנאשם הודה שנגרמו למתלון חבלות, אולם לדבריו התעוזות הרפואיות אינן משקפות את החבלות המצוינות בכתב האישום.

4. ניתן לסכם ולומר שהנאשם אינו כופר בכך שהיכה את המתלון, בין היתר בדרך של מתן סטיירות בפניו שעלה שהמתלון שכוב על הרצפה, תוך שסיפוק הסברים למעשו אלו. הנאשם אף לא הכחיש שדחף והכה את המתלון, כאשר כתוצאה מעשייו אלו המתלון נפל על הרצפה ויתכן שאף התעלף, אולם טען שהדבר נעשה במטרה להגן על עצמו על רקע מכות שחתף מהמתלון, אשר בכל מקרה התקיפה לא נעשתה באמצעות כלבו.

החלק הראשון של האירוע ובחינת עדות המתלון

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

5. אין חולק על כך שלאורך כל האירוע נכחו במקום רק המתלוון והנאשם. בתחילת האירוע, וטרם החלו המעשים האלימים, נכחה במקום גם פ', ובוטטו הגיע למקום אחיו של הנאשם. מכאן שלעדתו של המתלוון חשיבות מכרעת בקביעת מצאיו עובדה. ואולם, לאחר ששמעתי את עדותו של המתלוון בבית המשפט, מצאתי שלא ניתן להסתמך עליה ולבוסס עליה הרשעה מבלי שזו תיתמך בריאות חיצונית. אbehior מיד שאינני קובע כי המתלוון שicker בעדותו, וניתן לקבוע על סמך הראיות שהציגו שהוא הותקף על ידי הנאשם. עם זאת, איןני בטוח שהשתלשות הדברים שתוארכה על ידו משקפת את שהתרחש במקום בפועל. אקדמי מעת את המאוחר ואומר שבסתופו של יום מצאתי להרשיע את הנאשם, בין היתר, על סמך גרסתו שלו עצמו, תוך שמצאי לדחות את טענתו כי עמדת לו ההגנה המשפטית של "הגנה עצמית".

6. הקשיים בגרסת המתלוון באו לידי ביטוי במספר היבטים. האחד, במהלך עדותו בבית המשפט הרבה המתלוון להשתמש במילים "לא יודע", "לא זוכר", יכול להיות ש...", "אני מאמין ש...". במקומות רבים, בפרט בשלב החקירה הנגידית, השיב על שאלות רבות שנשאל שהוא אכן מעוניין לזכור את פרטי האירוע ולכן אינו מшиб (ראו לדוגמה עמודים 26, 30, 31, 33, 34). נוסף על כך אמר: "אני איבדתי הכרה, אני לא כל כך זוכר-CSK מה היה באותו לילה" (עמ' 30 ש' 28), והבהיר שהוא אף אינו מעוניין לזכור את מה שהיה (עמ' 31 ש' 11). דומה שבשים לב לבעיות הזיכרון של המתלוון, אין צורך להזכיר מלים על חוסר יכולת לבסס ממצאים עובדיים בהסתמך על דבריו בלבד.

7. נימוק נוסף לחוסר יכולת להסתמך על דברי המתלוון נוגע למצבו התודעתי. בכתב האישום צוין שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול. עובדה שלא ציינה בכתב האישום היא שגם המתלוון שתה אלכוהול באותו ערב. המתלוון סיפר ששתה באותו לילה כמהות לא מボוטלת של אלכוהול (4 בירות "של חצי" ו"שוט אחד או שניים של ויסקי"). בהערכת אגב אצין שמדובר בכמות אלכוהול הגדולה מהמקובל שתהה הנאשם. על אף שפ' העידה שהמתלוון שתה "לא ברמה של לאבד את הבן אדם" (עמ' 45 ש' 30), הרי שניתן זה יכול להשתלב עם טענת הנאשם להתנהגות מוזרה מצד המתלוון בתחילת האירוע, ואף עם זכרונו המוגבל של המתלוון מיד לאחר האירוע.

8. לבעיות הזיכרון של המתלוון היבט נוסף. מדובר אחיו של המתלוון (ע"ת 1) עולה שלאחר שראה את אחיו מגיע בביתה לאחר האירוע כשהוא שוטט דם, ניסה לברר עמו מה קרה. לדבריו, ניסה תחילת לדבר עם המתלוון בביתם ללא הצלחה, ורק בבית החולים השיב לו המתלוון שתקפו אותו. עוד הוסיף שככל שזכר המתלוון באותה נקודת זמן הוא את השם "אבי". עקב מידע זה חזר האח לבניין, דבר עם פ' שפונטה לשכנים לברר מה קרה (עמ' 9-8). לאחר שחזר לבית החולים ולאחר שהמשטרת הגיעה למקום, ידע המתלוון לספר לו שימושו שהסתובב עם כלב ביקש ממנו סיגירה, ובמהמשך נתן לו אגרוף (עמ' 9 ש' 16-10).

על אף שאינני מטיל ספק ביישרו של האח, דומני שאין בעדותו כדי לחזק במידה רבה את ריאות התביעה, זאת על אף בקשת המאשימה להזכיר בה כ"אמרת קורבן אלימות" בהתאם לסעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תש"א-1971. הטעם לכך מושולש. האחד, המתלוון עצמו העיד בפניו וניתן היה לשמעו את גרסתו לאירוע מנוקדת מבטו ממוקור ראשון. השני, מילא מצאי שלא ניתן להסתמך על דברי המתלוון עקב מצבו התודעתי לאחר שתהה כמות גדולה של אלכוהול, ומכאן שגם לא ניתן להסתמך על הדברים שמסר לאחיו מיד לאחר האירוע. השלישי, מצאי שעלה בידי ההגנה לעורר ספק שהוא האח מבוססים רק על דברים ששמע מאחיו, או שמא גם על פרטים אחרים ששמע מפ' ומהסקת מסקנות שלו לאחר שראה את מצבו של אחיו. אdegish שאין כאמור כדי לקבוע שהח את שיבוש קירה

או המזיא דברים. עם זאת, לאור דלות המידע שנמסר לו על ידי המתלון בתחילת האירוע, מצאתי לחת משקל נמוך ביותר לתיאורים שמסר.

כהערכה כללית אצין שלו אף קיומן של סתירות בין גרסתו של המתלון לבין גרסתו של אחיו, לא התרשם מהסתירות נבעו מlıklar השנאים או מרצון לשקר, אלא מתוך אי בהירות וחוסר זיכרון, כמו גם מחוסר הבנה של חשיבות הירידה לפרטים ולפרטיו הפרטניים במהלך העדות במשטרה ובהמשך בבית המשפט. אשר לאח - נוצר ספק, כאמור, אילו פרטים מהפרטנים על אודותם ידע לספר נודעו לו מהנאשם ואילו פרטים נודעו לו מוגרים אחרים, למשל מפה. מכל מקום, תהא הסיבה לחוסר ההתאמות אשר תהא - לא ניתן לבסס את הכרעת הדין על עדותם בלבד.

עוד מצאתי לדוחות את הטענה לפיה פ' ואחיו של המתלון ניסו לשבש את החקירה או לאמת פרטים לאחר האירוע, שכן ניתן להניח ששניהם היו נסערים לאחר האירוע, בפרט לאחר שראו את המתלון ואת החבלות הרבות שנגרמו לו והדעתו נתנתה שביקשו לברר מה אירע לו ומי תקף אותו.

9. על פי עובדות כתוב האישום, המבוססים על דברי המתלון, הנאשם היה במקום היחיד נוספים, שבמהלך אף ה策רכו לנאם ותקפו אותו בצוותא.

ואולם, מ شأن אל המתלון האם "משהו ראה את האירוע", השיב בשילוה (עמ' 23 ש' 27). יש לציין שהמתלון לא התבקש ומילא לא תיאר מהם אולם שתקפו אותו, לא ידע לומר את מספרם, לא סיפר האם הנאשם קרא להם או האם הם אמרו לו משהו תוך כדי שתקפו אותו. משועמת המתלון עם התשובה שמסר לשוטר שתחקיר אותו, לפיה היו במקום 5-4 אנשים, השיב: "אני לא ראיתי את האנשים, לפי הרעש הרגשתי". ודומה שככל מילה מיותרת.

באופן דומה גם עדויותיהם של פ' ושל אחיו של המתלון אין שופכות אוור על הסוגיה שבמחלוקת. האח מסר שהמתלון אמן סיפר לו שהוא על ידי מספר אנשים (עמ' 9 ש' 26). ואולם, לאחר שלא התבקש להרחיב בណקודה זו, לא ניתן היה לקבל ממנה תיאורים מפורטים יותר שיאפשרו לבחון את נכונות גרסתו. מ شأن אל בחקירה הנגדית האם אחיו סיפר לו מה היה מספר "הילדים" במקום, השיב שהוא אינו זוכר (עמ' 18 ש' 1).

אדם נוסף שנכח במקום בשלב מוקדם יותר של האירוע האלים היה אחיו של הנאשם, אולם גם מעודomo לא עולה שהוא במקום אנשים נוספים מעבר לנאם.

אשר על כן, לאחר שעודomo של המתלון נסמכת על השערתו בלבד, ובהעדר תיאורים מפורטים או תמייה ראייתית אחרת, נוצר ספק האם המתלון הותקף גם על ידי אנשים נוספים מלבד מהנאשם. בראיה רחבה יותר ניתן לומר שגרסתו של המתלון בנוגע לנוכחותם או אי נוכחותם של אנשים נוספים במקום, משתלבת עם המסקנה שחילק מההתיאורים שמסר נובעים מסקנות ולא מתיאור עובדות אותן קלט באחד מחושיו.

10. בעיתיות נוספת עם עדות המתלון נוגעת לティוריו בקשר לחלקו של לבו של הנאשם באירוע, שכפי שנראה בהמשך, אף הם מתבססים על הסקת מסקנות.

סיכום בינויים:

11. נוכח כל האמור, מצאתי שלא ניתן להסתמך על עדותו של עד הتبיעה המרכזי, המתלוון, כעדות ייחודית לצורר הרשות הנאשם. על אף שלא מצאתי לקבוע שהמתלוון שיקר בעדותו, הרי שנוכח מכלול הנימוקים עליהם עמדתי לעיל, ובשים לב ליריעת המחלוקת בין הצדדים, מצאתי שעדותו טעונה חיזוקים ראיתיים משמעותיים שאינם בנמצא. מאוחר שאין חולק על כך שהמתלוון הוכה על ידי הנאשם, הרי שאין די במסמכים הרפואיים ובתמונה המUIDים על החבלות שנגמרו למTELוון כדי לקבל את גרסתו במלואה בנוגע לאיועו כלו מתחילה ועד סוף.

כפועל יוצא מכך, בהעדר יכולת להתבסס על גרסת המתלוון לבדה, ומאהר שגרסאות הנאשם והמתלוון בכל הנוגע לתחילת האיווע הין גרסאות סותרות, מצאתי שלא הונחו די ראיות כדי לבסס ממצאי עובדה בקשר לחלקו הראשון של האיווע. בכלל זה נותרו מספר שאלות ללא מענה, כמו למשל מי פנה אל מי ראשון, מי נתן למי מהה רביעי ובאיוז דרכו. בהקשר זה יש לציין שלאור גרסאות הנאשם והמתלוון לפיהן הם הכו האחד את השני, כאשר כל אחד מהם טוען שהתגונן, לא ניתן לשולץ את האפשרות לכך שלפחות בתחילת האיווע התפתחה ביניהם תגרה, או כפי שהגדיר זאת הנאשם: "התחלנו מכות" (עמ' 113 ש' 6).

החלק השני של האיווע ובחינת עדות הנאשם

12. ואולם, ככל שהדבר נוגע לחלק השני של האיווע, כאמור - החלק שלאחר נפילתו של המתלוון, מצאתי שהמאשימה עמדה בנטלה ההוכחה, והציגה די ראיות המצביעות על כך שהנאשם תקף את המתלוון.

13. הראייה המרכזית המבוססת מסקנה זו היא דברי הנאשם עצמו במשפטה, המתישבים עם גרסת המתלוון. בחיקרתו הראשונה של הנאשם במשפטה (ת/5), לאחר שתיאר שהמתלוון נתן לו את האגרוף הראשון (גרסה עליה חזר גם בבית המשפט - עמ' 107 ש' 24), סיפר הנאשם שהוא "ניער" את המתלוון שכן לא רצה "להיכנס לעימות של מכות". הנאשם הוסיף שלאחר מכן תפס אותו המתלוון בשתי רגליו, העיף אותו אחרת, ותוך כדי שהוא שרוע על הרצפה, נתן לו בעיטות פנימ (ש' 34-38).

ואולם, בנגדו לטייארו הדרמטי של הנאשם, החבלות שנגמרו לו הין קטנות ונΚודתיות, תוצאה שאיננה סבירה בהינתן שאחור הפנים הוא אżor רגש ביותר הכלול מספר איברים עדים. למעשה לצורך ציון שאין לנאשם כל תיעוד רפואי מכל סוג שהוא, וכל שהזג הוא צילום בו נראה סימני שפושף קלים במרפק ימין, סימן אדום קטן ביותר מתחת לעין שמאל, וסימן קטן ביותר בחלק הימני העליון של המצח (נ/1).

על כך יש להוסיף שבמהלך עדותו בבית המשפט, העצים הנאשם את תיאוריו בכל הנוגע למכות שספג מהמתלוון בתחילת האיווע, עובדה הפוגעת אף היא באמינותו. כך למשל טען הנאשם שקיבל מהמתלוון מספר אגרופים ואף בעיטה לפנים (עמ' 108-107). משנשאל מדוע לא אמר בחיקרתו במשפטה שכاصر היה שכוב על הרצפה ספוג מספר אגרופים מהמתלוון, השיב: "זו חקירה ראשונית. העירו אותה משנה, כל הגוף שלי כאוב. אני במשפטה, מנסה לס'ם הכל" (עמ' 113 ש' 8). ואולם, גם אם הייתה מתקבלת גרסת הנאשם, הרי שעדין אין בה מענה לשאלת מדוע לא תיאר זאת בשתי החקירות הבאות (ת/6 ו-ת/7). יש לציין שהנאשם השתמש בהסבירים תמהויים ובתירושים מתירוצים שונים גם בהמשך עדותו בבית המשפט, כאשר התבקש להסביר "תוספות" ו"שיפוצים" לגרסהו במשפטה בנוגע לחלקם המצויים בליבת האיווע (ראו למשל דבריו בעמ' 114 ש' 29 - עמ' 115 ש' 4).

ואולם, תיאוריו אלו של הנאשם מתייחסים, כאמור, לחילוק הראISON של האירוע, לגבי מצאות שקיים ממילא ספק אשר לחילוק של הנאשם ושל המתלון.

14. החשובה לעניינו היא גרסת הנאשם הנוגעת לחילוק השני של האירוע, ככלומר לחילוק בו גרם להפלתו של המתלון ובמהמשך הכה אותו. הנאשם נחקר במשפטה 3 פעמים. את גרסתו הראשית והראשונית, מסר במהלך חקירותו הראשונה (ת/5), בעוד שבחקירותיו הבאות (ת/6 ו-ת/7) לא הזכיר את האגנופים שלכאורה חטף מהמתלון.

לגביו החלוק השני של האירוע אמר הנאשם את הדברים הבאים: "לאחר מכן קמתי על הרגליים, החזרתי לו לבדוק המ (צ"ל "כמו" - ע.מ) שהוא עשה לי, התחלתי לחת למו מכות, נתתי לו אגנופים לפנים, הוא נפל על הרצפה, שכב, ואז אחיבי... הגיע והפריד בינו, הבוחר קם והלך" (ת/5 ש' 38-40). משנשאל מדוע אחיו היה צריך להפריד בינם כאשר המתלון שכוב על הרצפה, השיב הנאשם: "הוא עצם עיניהם אז התחלתי לחת למו סטיירות שיתעורר כי לא ידעת מה קרה לנו... זה לא שהוא הפריד בינו מכות..." (ת/5 ש' 57-58). על העובדה שאחיו נאלץ להרחק אותו מהמתלון, חזר הנאשם מספר פעמים גם במהלך עדותם בבית המשפט (עמ' 113 ש' 30; עמ' 115 ש' 17; עמ' 116 ש' 8 ו-ש' 22-24; עמ' 117 ש' 17). נוסף על כך אישר הנאשם גם בבית המשפט שמתורת האגנופים שנתקן למתלון הייתה להרתו (עמ' 114 ש' 26).

מעבר לעובדה שה הנאשם מודה שבשלב השני של האירוע הוא כבר לא התגונן מפני המתלון, אלא החיזיר לו, הרי שמדובר במקרה אם לטענתו נקט באותו פועלות אלימות בהן נקט נגדו המתלון מוקדם יותר, הרי שבמבחן התוצאה, המכות שהיכה את המתלון גרמו לו להתעלף, ומכאן שגם חזקתו ביותר, זאת בניגוד למכות שקיבל ממנו הנאשם מוקדם יותר, שלא רק שלא גרמו לעלפונו, אלא שבקושי הותירו בו סימנים.

15. הנאשם הודה, כאמור, שהמשיך להכות את המתלון גם לאחר שהמתלון היה שרוע על הקrukע ללא יכולת תגובה (מכות אותן כינה "סטיירות"). יש לציין שבחקירותו ניסה הנאשם להסתיר את העובדה שהמתלון התעלף וכי המשיך להכותו לאחר שהיא שכוב על הקrukע, ורק כאשר נשאל שאלה מפורשת מדוע היה על אחיו להפריד בינם שעה שהמתלון היה ללא יכולת תגובה, טען שניתנה להעירו. נוסף על כן, ניתן לראות בשימושו שעשה הנאשם במילה "להפריד" לצורך תיאור מעשיו של אחיו, כניסוי לipyoot את המציאות, כאשר בהמשך התברר שככל לא היה צורן ב"הפרדה" בין השניים, במצב דברים בו ננקטה אלימות מצד הנאשם באופן חד צדדי ובשעה שהמתלון שכוב על הקrukע חסר אונים, שלא יכולה להגביל למכות שחתף מהתאשם.

בהקשר זה יש לציין שגורסתו של הנאשם בנוגע למכות שניתן למתלון אינה אחידה. במקרים אחד טען הנאשם שניתן למתלון אגרוף שגרם למתלון ליפול ולהתעלף (עמ' 114 ש' 28) וכי לאחר שנפל והתעלף נתן לו סטיירות כדי לנוטת להעירו מעלפונו (ת/5). ואולם, במקומות אחרים טען הנאשם, בסוטו להסביר מדוע אחיו היה צריך להרחקו מהמתלון: "אני והוא הלכנו מכות, אחיו בא וראה את הבן אדם שכוב, ברור שיעזר לו וירחיק אותו" (עמ' 115 ש' 17), ככלומר שהמכות בינם המשיכו גם כאשר המתלון היה שכוב על הקrukע.

מעבר לסתירה הפנימית, דבריו של הנאשם נסתרים אף מקור חיצוני, שכן אחיו של הנאשם טען שלא ראה את הנאשם נותן סטיירות למתלון כדי להעירו או בכלל.

16. בעודתו בבית המשפט הרבה הנאשם לשמש במילה "התגונן" כדי להסביר כל פעולה בה נקט, זאת, כאמור, בגין דבריו האותנטיים במשפטה, בה השתמש בטרמינולוגיה אחרת שהרוח הנושבת ממנו היא "גמול" על עשיי המתלוון. ואולם, מבין השורות עליה שגהם בבית המשפט השמש הנאשם במספר ביטויים המלמדים על הילך רוחו האמתי במהלך האירוע, באופן המתישב עם המסקנה לפיה הוא לא התגונן מפני הנאשם. תחילתה, אישר הנאשם את דבריו במשפטה ש"חזר" למATALON (עמ' 113 ש' 15-14). בהמשך הסביר שנייה להרטיע את המתלוון, משנשאל כיצד ביקש להרטיע את המתלוון, השיב: "נתתי לו אגרופים בפנים, שאולי זה ירתיע אותו ויבין שהוא לא אשtopic" (עמ' 113 ש' 19 וראו גם עמ' 114 ש' 26).

נוכחות טירות אלו ואחרות בגרסת הנאשם (למשל טענות שהמתלוון תפס ברגלו והפילו), מצאתי להעדיף את הגרסה שמסר בחקירותו הראשונה (ת/5) המלמדת על הפעולות שננקט כלפי המתלוון, על כוונתו ועל הילך רוחו.

17. על אף יש להוסיף שלמרות טענת הנאשם לפיה הוא זה שהותקף על ידי המתלוון, הוא לא פנה למשטרה ולא הגיע נגדו תלונה. במהלך חקירתו הסביר הנאשם את התנהלותו בחוסר האמון שיש לו כלפי המשטרה (ת/5 ש' 78). על אף שאין בעצם הפניה למשטרה כדי לבסס שם כלפי הצד השני, הרי שהצטברותה של נסיבה זו ליתר הנסיבות, מחזקת את מאגר הראיות נגד הנאשם.

18. עדותו של אחיו של הנאשם אבי (אלמנאו) הייתה מורכבת, ויש להתייחס אליה במשנה זהירות. מדובר למי שкус על אחיו לאחר האירוע ולא דיבר עמו תקופה ארוכה, ומנגד, ניכר היה שבמהלך עדותו בבית המשפט, ניסה לעשות כל שביכולתו כדי לסייע לו (לדבריו: "באינטואיציה אני צריך להגן על אח שלי במשפט..." עמ' 79 ש' 22). אינדייקציות לרצונו של העד לסייע לנאם ניתן לראות, בין היתר, גם בחוסר רצונו להגיע לעדות, עד כדי צורך בהוצאה צו הבאנה נגדו, ובבחירתו למסור גרסה הסותרת את דבריו במשפטה, באופן שהביא להכרזתו כ"עד עוני" והגשת אחת מהודעותיו במשפטה (ת/12).

כך, בעודתו בבית המשפט סיפר אבי שראה תחילת את הנאשם והמתלוון מדברים ומיד לאחר מכן רבים (עמ' 73), בעוד שבמשפטה הטיואר הראשון שמסר היה: "כשחזרתי...ראיתי בחור שוכב ואח שלו עומד מעליו, לא ראיתי את אחי מרביץ לו, האינטינקט הראשו של לי היה לתפוס את אחיו ולעלות אותו הביתה". יש לציין שלאורך כל עדותו בבית המשפט, כמו גם הודיעתו במשפטה, לא מסר העד ولو תיאור אחד של המתלוון תוקף את הנאשם, אולם מנגד, סיפר שראה את הנאשם תוקף או מנסה לתקוף את המתלוון: "כשהתגונשו הבן אדם (המתלוון - ע.מ) היה ברצפה, שכב, אח שלו בא לבועט בו ואיך שבא לבועט בו תפости אותו. קשה לי להסביר לך איך" (עמ' 77 ש' 14-13).

מכאן, שגרסת האח, שמילא מצאתי לחתה לה משקל נמוך יותר, לא רק שלא תומכת בגרסת הנאשם, אלא שהיא אף תומכת בחלוקת בגרסת המתלוון.

הגנה עצמית - האמנה?

19. טענת ההגנה המרכזית היא תחולתה של הגנת "הגנה עצמית". עוד טרם נכנס לניתוח התנאים השונים לקיומה של ההגנה, אבהיר שקיים קושי מובנה בקבלת טענת הנאשם לפיה מעשיו חסומים תחתיה, זאת בשים לב לפער

הקיים בין תיאור העבודות, על פי גרטסו, לבין ראיות חיצונית אובייקטיביות בדמות התייעוד הרפואי והתמונות. כך למשל, על פי גרסת הנאשם הואאמין חביל במטלון, אולם בכל תיאוריו לא הזכיר פגעה כלשהי בצווארו, איבר עליו נראות בלבדות רבות. בהעדר יכולת לתת אמון מלא בגרסה הנאשם הנוגעת לכל עובדות כתוב האישום, מן תחילה של האירוע ועד סופו, וכאשר נמצא סתיות בין גרטסו לראיות חיצונית, קשה עד מאד להידרש לטענותיו בדבר תחולתה של ההגנה.

. 20. סעיף 43: לחוק מורה כדלקמן:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה של לא כדין שנשכפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיו, בחרותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

. 21. מהוראות החוק והפסיקה עולה שנדרישים ששה תנאים לשם הקמתו של סייג ההגנה העצמית, ואלו הם: האחד, קיומה של תקיפה שלא כדין; השני, קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחיו, בחרותו בגופו או ברכשו, של האדם המתגן או של זולתו; השלישי, מידיות, דהיינו - "על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה" [ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.2006), פסקה 13]; הרביעי, שהאדם המתגן לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש אפשרות התפתחות הדברים; החמישי, מידיות, קיומה של נדרשת פרופורציה, או "יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולות המגן לנזק הצפוי מן התקיפה" [ע"פ 4784/13 ניר סומר נ' מדינת ישראל (18.2.2016), פסקה 162 לפסק דין של השופט נ' סולברג (להלן: ענין סומר)]; השישי, קיומה של נחיצות, קרי - טענת הגנה עצמית تكون לו לאדם רק כאשר לא הייתה לו אפשרות להדוף את התקיפה בדרך אחרת, פחות פוגענית.

נפנה לבחון עתה האם התקיימו התנאים בעניינו.

. 22. התנאי הראשון - התקיפה - לצורך הדיון אניח לטובת הנאשם, מבלי לקבוע מסמורות, שהוא הותקף תחילת על ידי המטלון, עובדה שכאמור ק"ם ספק לגביה, וכי הוא ניצב בפני סכנה אותה ראה כ"מוחשית", לאחר שלדבריו חטף 3 אגרופים מהמטלון בעת שהיא שיכור.

. 23. התנאי השני - קיומה של סכנה מוחשית. בעניין זה נפסק שעיל מנת שהסכנה תחשב למוחשית, עליה להיות סכנה ממשית שקיימת הסתברות גבוהה שתתממש", ולא סכנה "ערטילאית או רחוקה" [ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל (22.2.2007) פסקה 15.ד]. לדברי הנאשם הוא חטף מהמטלון שלושה אגרופים. מהתמונה עולה שהאגロפים לא הותירו בגופו של הנאשם סימנים, או שהותירו סימנים מזעריים. מכאן עולה שככל שהמטלון היה ממשיך להכוותו, פוטנציאלי הסכנה שהיא נשקף לנאם לא היה גבוהה, בפרט שעה שהמטלון לא אחז בנשך קר או חם או בחוץ אחר בידו, ושהה שיכול ושכרכותו השפיעה, בין היתר, על מהירותו תגובתו.

24. התנאי השלישי - מיידיות. כידוע, על מנת לעמוד בדרישת המיידיות, על המעשה ה"מצדק" להתבצע לכל המוקדם כאשר הסכנה כבר קרובה, ולכל המאוחר כאשר הסכנה או חלקה עדין קיימת ולא מאוחר מדי (ענין סומר, פסקה 165).

הן מדברי הנאשם עצמו והן מדברי אחיו, עולה שהנאשם המשיך להכות את המתלון גם כאשר הוא היה שוכב על הרצפה. כפי שראינו, בעוד שהנאשם הודה שנתן למתלון מספר סטירות, העיד אחיו על כך שהנאשם ניסה לבועוט בו (עמ' 83 ש' 14-15).

ואולם, חשובים מالו הם דברי הנאשם עצמו שבמו פי בחיקירתו הראשונה (ת/5) שלל את קיומו של התנאי, כאשר הבahir שמעשו געשו מטרה "להחזיר" מכות למתלון, באותו אופן בו תקף אותו המתלון, לטענותו, מוקדם יותר. נכון הדבר שבבית המשפט ניסה הנאשם להסביר שהמכות שנתן למתלון נועד למנוע את המשך התקיפה מצד המתלון. עם זאת, אשוב ואזכיר שמצאת שלא ניתן כל אמון בגרסתו הכבושה של הנאשם בבית המשפט, שנועדה להיטיב את מצבו, לאחר שב-ת/5 לא הזכיר כלל את העובדה שהמתלון נתן לו 3 סטירות.

25. התנאי הרביעי - תרומתה של התנהגותו הפסולה של המתלון - כאמור, מצאי ליתן לנאשם ליהנות מהספק בכל הנוגע לתחילתו של האירוע. בהיעדר יכולת להכריע האם גרסתו של המתלון לפיה הנאשם התגירה בו היא הרגשה הנכונה, או שמא דזוק גרסתו של הנאשם שטעון שהמתלון הוא זה שהתגירה בו משקפת את מצב הדברים לאשרו, אין אפשרות לדון ולהכריע בקיומו של תנאי זה.

26. התנאי החמישי - פרופורציה בין הנזק שצפו היה להיגרם מפעולתו של התקף, לבין הנזק שצפו היה להיגרם מפעולתו של הנתקף. בענין זה נקבע בענין סומר (פסקה 169) כי "הפרופורציה הנדרשת היא 'גמישה' במהותה, ואני מחייבת הלימה מלאה בין הנזק הצפוי לנזק לGINEZIOT ז"ו של דרישת הפרופורציה היא ההנחה המקובלת כי הפעלת כח מגן קטלני מוצדקת גם כשהסכנה לנתקף אינה מותת אלא נזק גופני חמורי" (סנג'רו, עמודים 204-205) (ההדגשות המקוריים). במקרה שלפנינו לא מתקיים התנאי, שכן ככל שהמתלון היה ממשיך לתקוף את הנאשם, היה נגרם לנאשם נזק שאינו חמורי, בשים לב לעצמת המכות שקיבל לטעنته מהמתלון עד אותו שלב, ובהתאם שהתקipa בוצעה בידים חשופות, ולא שימוש בשנק קר או בחוץ.

27. התנאי הששי - נחיצות. בענין סומר (פסקה 170) נקבע שלדרישת הנחיצות שני פנים: "נחיצות איקוית, בגדירה נבחנת השאלה האם עמדו לפני הנתקף חלופות נוספות, פוגעניות נוספות, לשם הדיפת התקיפה. כך, למשל, אם די בירוי זהה להויר לשם הדיפת התקף ונטול הסכנה, יהא הירוי בגופו בלתי-נחוץ מבחינה איקוית; ונחיצות כמותית, בגדירה נבחנת מידת הכוח המגן שהפעיל הנתקף".

בחינת מבחני המשנה מובילים למסקנה לפיה הנאשם לא עמד באף לא אחד מהם. אשר לנחיצות האיקוית, לנאשם עמדה אלטרנטיבית לעזוב את המקום [ראו והשו ע"פ 3490/13 סורי אבראים נ' מדינת ישראל (19.8.2015)]. אשר לנחיצות הכמותית, לא ניתן להתעלם מהחלות הרבות שנגרמו למתלון, מבלי שלנאשם היה הסבר מניח את הדעת לקיומן, אשר מנגד לנאשם לא נגרמו חבלות משמעותיות, אשר גם לעובדה זו לא היה לו כל הסבר.

על מצבו הרפואי של המתלון לאחר המפגש שלו עם הנאשם ניתן ללמידה, מלבד התמונות והטיפול הרפואי, גם מידעת

אחיו של המתלוון, שהעיד על מצבו הפיזי מיד לאחר האירוע. האח תיאר שכאשר המתלוון חזר הביתה: "(המתלוון היה) מעולף, לא מדבר שום דבר, התחלנו להפוך אותו כלום לא ידבר שום דבר ממש המצב שלו היה על הפנים כלו דם" (פרוט' עמ' 9 ש' 32-33). במקום אחר אמר שהמתלוון היה "כלו דם מפוצץ שריטות... הפקתי אותו ממש שלולית של דם על המיטה..." (עמ' 8 ש' 17-18). בהמשך סיפר שנייה שנייה של המתלוון נפלו לו (עמ' 10), וכן שהנאהם הקיא דם וכל הפה שלו היה מלא בדם. האח עמד על קר שראה את פיו של המתלוון מלא דם, גם כאשר נאמר לו שבטייעוד הרפואى לא נרשם שהמתלוון הקיא דם (עמ' 11). דברי אחיו של המתלוון בנוגע לחבלות לא התקישבו במאית האחדים עם התיעוד הרפואי, אולם הוא עמד על קר שסיפר על מה שראה במו עיניו. בכךודה זו יש לציין שעל אף שנתרו בי ספקות אשר לדברים ששמע האח מהמתלוון בכל הנוגע לאיורו עצמו, הרי שמצאתו לחתת אמון מלא בתיאורים שמסר בכל הנוגע למצבו הפיזי של אחיו ולתיאור מראהו, זאת לאחר שבוחן עליהם מספר פעמים, באופן המצביע על החותם שהם הותירו בו.

28. אך מובן מآلוי הוא ש מצבו הרפואי של הנפגע, והשוואותו למצבו הרפואי של הפגוע, אינם חזות הכל, ואין בהם, ככלעכם, כדי לקבוע איזה צד למעשה האלים היה התוקף ואיזה צד היה המתגונן. דוגמאות בולטות לכך ניתן לראות במספר פסקין דין שהוגשו מטעם ההגנה, בהם על אף שהנזק שנגרם למתלוון, לעיתים מות, היה חמור יותר מהנזק שנגרם לנאהם, הוכחה בכל זאת הגנת "הגנה עצמית" [ראו למשל עניין סומר]. ואולם, עמדתי היא שהדברים שונים כאשר מדובר באירוע הדדי, כתענת הנאהם, בו שני הצדדים הכו האחד את השני, ללא שימוש בנשק קר או חם. במצב דברים זה, יש משמעות רבה למספר הפגיעה שנגרמו לצדדים, כמותם, וחומרתם, ויש בהם כדי ללמד על הצד החזק והאלים יותר. כאמור, מההתמונות שהוצעו, כמו גם מההתעודות הרפואיות של המתלוון, עולה שהמתלוון נחבל במקומות רבים בגופו, ובכלל זה נגרמו לו שריטות וחבילות רבות וצפיפות המכסות חלקים ניכרים מהפנים והצוואר, וכן חבלות ברפה, במחץ, בחזה וגבב. גם אם הייתה נכנן לקבל את טענת ההגנה לפיה החבלות אין ברף חומרה גבוהה, וכי לא נגרם למתלוון נזק שהצריך המשך טיפול ומעקב, הרי שלא ניתן להטעם מכמות החבלות שנגרמו לו, כאמור במקומות שונים בגוף, שיש בהם כדי להעיד על מספרם הרב של המכות אותן פג מהנאם. נשוב ונזכיר ש חבילות אלו עומדות אל מול החבלות הקלות ביותר שנגרמו לנאהם: אחת במרפק, אחת במצח ואחת מתחת לעין שמאל (ג/1) [על דחית טענת הגנה עצמית בשל מספר הפגיעה בגוף הנאהם ראו והשו פסקה 2 לפסק דין של השופט ג' בר בע"פ 1713/95 בוריס פרידמן נ' מדינת ישראל (12.3.1996), שהוגש מטעם ההגנה (להלן: עניין פרידמן)].

לモתר לציין שהנאם התקשה להסביר את החבלות החמורים שנגרמו למתלוון (עמ' 136), ובשלב מסוים אף טען שהחבלות שנגרמו לו (לנאם) לא צולמו כראוי (עמ' 137 ש' 24). דברי הנאהם תמהווים, שכן התמונות שהוגשו ברורות. מעבר לכך, הדעת נותנת שככל שהוא נגרמים לו נזקים נוספים, היה נזק לטיפול רפואי וכל הפחות מסב את תשומת לב החוקר לחבלות על מנת שיצלמן.

29. לסיכון נזקודה זו ניתן לומר שמדובר הראיות עולה באופן ברור שגם אם המתלוון הרגה בנאהם, ואף תקף אותו ראשוני, כගרטה הנאהם, הרי שבשלב מסוים עבר הנאהם מהגנה למתקפת נגד והואKA את המתלוון באופן שהותיר בו את החבלות הרבות על גופו.

ב"כ הנאהם הפנה לדברי השופט י' קדמי בעניין פרידמן בפסקה 5, לפיהם ישנן נסיבות בהן אין מקום לפצל למרכיביה "סדרת מעשים" אולם מבצע אדם חלק מהפעולות בהן הוא נזקט על מנת להגן על עצמו, ויש לבחון את סדרת מעשייו כ"מכלול אחד", גם אם ניתן לפצלה באופן מלאכותי. ואולם, במקרה זה הנאהם עצמו הוא ש"פיצל" את מעשיו ואיבחן

בין החלק הראשון, לבון החלק בו החל "להחזיר" למתלוון.

וכoch כל האמור, דין הטענה בדבר קיומה של ההגנה המשפטית של "הגנה עצמית" להידחות.

עבירה של אי נקייה אמצעי זהירות בchie

30. בכתב האישום נתען שכלבו של הנאשם שרט את המתלוון. ואולם, מגרסאות המתלוון ואחיו לא מתקבלת תמנה ברורה אשר למעורבות הכלב בתקופה. תחילה יש לציין שמכتب האישום לא עולה שהכלב נשך את המתלוון, זאת למרות עדות אחיו של המתלוון לפיה המתלוון אמר לו שהכלב תחילה לנשוך אותו (עמ' 9 ש' 15-16). ואולם, האח לא היה בטוח בדבריו בעניין הנשיכה (עמ' 14) ויתכן שכשאמר אחיו אמר לו שהכלב נשך אותו, התכוון לכך שהכלב גירר אותו (חזקוק לכך ראו בדבריו בעמ' 16). בהמשך שוב Shi'na האח גרסתו ותיאר אחיו סיפר לו שהכלב נשך אותו. משנשאל מדוע לא סיפרו על כך בבית החולים, שאז היה ניתן לתת למתלוון זריקה, לא מסר הסבר לכך, ואולם חזר ומסר תיאור של נשיכה בלבד, "יתכן שבמנס בלבד" וטען שכן לא נשאר סימן על רגלו של המתלוון.

במצב דברים זה, מעבר לעובדה שאין מדובר בעדותו של עד שראה את האירוע בעינויו שלו, אלא بعد שימוש על אמרתו של אחיו, שהיא קרובן עבירת אלימות, הרי שמדובר המשקל השני שניתן לתה לעדותו הינו נמוך ביותר, זאת בשים לב לחוסר הבניהות, לשינוי הגרסאות ולהשemptת פרטים חשובים במהלך העדות. כפי שציינתי מוקד יותר, הגם שאיני קובע שהעד שיקר, הרי שהגרסה הכוללת שמסר הוותירה ספק גם בקשר למיל המדיוק שנאמר לו על ידי המתלוון בכל הנוגע לחלקו של הכלב באירוע.

31. אשר למתלוון עצמו, ניתן לקבוע שגם גרסאותיו בעניין מעורבותו של הכלב באירוע אין עקבות. המתלוון אישר שאמר לכך שהכלב נשך אותו, ואולם בדבריו ניתן להבין שמקורה של אמירה זו בהסקת מסקנות, לאחר שראה את החבלות שנגרמו לו. בהמשך Shi'na המתלוון את גרסתו וטען שהכלב תפס אותו ברגלו והפיל אותו, ואולם לא גירר אותו. ואולם, משועמת עם העובדה שאחיו אמר שהמתלוון אמר לו שהכלב גירר אותו, השיב: "אחרי שאיבדתי הכרה ולא יודע מה קרה שם" (עמ' 27-28).

מהאמור עולה שנווכה גרסאות המתלוון ואחיו, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי בנוגע לחלקו של הכלב בתקופה.

יש לציין שגם מעדותה של פ' עליה שדבריה מבוססים יותר על הסקת מסקנות ופחות על עובדות. פ' תיארה את הבאה מה שראה את החבלות על גופו של המתלוון, ובכלל זה שריטות, עיניים כחולות ממכות, שנמתנדנת. לגבי השריטות בצוואר אמרה שהן לא נראהות כמו שריטות הנגרמות בגין אדם, אלא שריטות הנגרמות מכלב. מאידך גיסא, מחקירתה הנגדית של פ' עליה הייתה לא סיפה לחוקר במהלך העדות הראשונה על כך שהמתלוון סיפר לה שהותקף על ידי כלב. נוכח חשיבותו של פרט זה, הרי שאי אזכיר במהלך העדות, מבלתי שניתן לכך הסבר מניח את הדעת, מעורר לכל הפחות תמייה.

32. לסיכום נקודה זו - הרושם המתתקבל מעדותו של המתלוון היא שהכלב היה מעורב בצורה כלשהי באירוע, ואולם נוכח ריבוי הגרסאות, לא ניתן לקבוע באיזה אופן. במסגרת עדותו הבahir המתלוון בצורה משכנעת שבמהלך האירוע

אמנם חטף מכות הגנות מהנאשם, אולם החשש הגדול ביוטר שלו היה דווקא מהכלב (עמ' 19 ש' 29-30; עמ' 21 ש' 1; עמ' 30 ש' 22-23; עמ' 38 ש' 16). לאחר שהתרשם באופן בלתי אמצעי המתלון, אינני סבור שהוא שיקר בטענה לתיאורים הנוגעים לחששו מהכלב. על עצם נוכחות הכלב במקום סיפר גם לאחיו, כאחת האמרות הראשונות שמסר לאחר האירוע. לא נעלם מעני שבתשובה בעמ' 30 מסר המתلون שהכלב נשר אותו בצוואר, אולם ביתר התשובות שמסר עמד על כך שהכלב לא נשר אותו אלא רק שרט אותו. עם זאת, מאחר שהמתلون לא מסר תיאור ברור ומפורט של מעשיו של הכלב, או פרטיים המלמדים על קיומו של מגע בין הכלב (למשל שהרגיש את משקל גופו של הכלב, את ציפורניו, הריח את ריח גופו, שמע מקרוב נהמות וכיו'ב), מצאתи שנותר ספק האם הכלב אכן בה עמו ברגע בכלל והאם שרט אותו בפרט.

33. ואולם, בכך לא די, שכן הנואשם הואשם בעבירה נוספת נספת הקשורה לכלב.

הנאשם טען בטענה לשאלת כללית שהוא "כל הזמן" יצא עם מחסום ורצואה, שכן מדובר בכלב מסוון שחייב להיות עם מחסום (עמ' 110 ש' 31-26). הנואשם לא נשאל על ידי מי מהצדדים האם בלילה המדובר היו לכלב מחסום ורצואה כנדרש. על אף האמור, מאחר שמדובר בנואשם עולה שהוא שחרר את הכלב, לטענתו בחזר מגודרת, ניתן לקובע ממצאי עובדתי לפיו הכלב היה ללא רצואה במהלך האירוע (עמ' 133 ש' 28).

34. לטענת הנואשם, בזמן האירוע הכלב היה בגינה סגורה וכלל לא נכח בקרבת הנואשם והמתلون במהלך האירוע. גרסה זו מתקשה אני לקבל זאת במספר טעמים. האחד, הנואשם לא הזכיר עובדה זו בשתי חקירותיו הראשונות במשטרה (ת/5 ו-ת/6), והיא נמסרה על ידו לראשונה רק בחקירתו השלישית, 5 ימים לאחר האירוע ולאחר שנעצר (ת/7). מעבר לכך, מדובר בנואשם עצמו ניתן להבין שהכלב היה קרוב אליו, שכן, לדבורי, הוא חיכה שהכלב יעשה את צרכיו (כלומר ראה אם עשה או לא עשה) ו"זירץ" אותו בכך שאמר לו "פיפוי, קקי", באופן שגרם למתلون לחשב שהדברים מופנים אליו. השני, בחקירתו השנייה אישר הנואשם מפורשות שהכלב היה עמו בזמן התגירה (ת/6 ש' 19-20); השלישי, משנתקבש הנואשם להסביר את הסתירה בין גרסאותיו, אישר ש"יכול להיות" שאמר במשטרה שהכלב היה עמו, ובמהמשך אמר שיכל להיות שהתבלבל כשאמר שהכלב היה עמו בזמן התגירה בין שני המתلون, ושיתכן שלא הבין את החוקר (עמ' 123 ש' 29 - עמ' 124 ש' 26). לモතר לציין שגרסתו הכבושה של הנואשם ותשובותיו המבולבלות שנבעו מניסיונו להסביר את הסתירה בין גרסאותיו השונות במשטרה ובבית המשפט, מעמידות בסימן שאלה גדול את מהימנות דבריו; הרביעי, אחיו של הנואשם, אלמנאו, אומר בהודעתו במשטרה שבנקודות הזמן בה הגיע למקום, לקרה סוף האירוע האלים, הכלב נכח במקומות (ת/12 ש' 25-26). אלמנאו ביקש להוסיף שהכלב לא נשר את המתلون, אולם אין בכך כל רבודתא כאשר עניין זה לא ייחס לכלב או לנואם מלכתחילה. על גרסתו זו חזר האח גם במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 80 ש' 18), והוסיף שהכלב גם נבח במהלך האירוע (עמ' 82). גם במהלך חקירתו הנגדית עמד האח על כך שהכלב נכח במקומות, ומשנשאל מודיע על אמר שהכלב לא היה במקומות, השיב: "כי זה לשקר. למה לי לשקר אם הכלב היה שם? (עמ' 87 ש' 18). תגובת הנואשם לדבריו אלו של אחיו, בהיותם הסותרים את גרסתו, הייתה שגם אם אחיו לא אמראמת (עמ' 128 ש' 9-8).

35. הנואשם הודה שלאחר שירד עם הכלב מביתו, הוריד לו את הרצואה ואת המחסום (עמ' 143), ודבורי מתישבים אף עם גרסת אחיו שהעדיל על כך שהנאשם שחרר את הרצואה והכלב לא ברוח מהמקום (עמ' 81). בהסתמך על דבריו המתلون, המחוזקים בגרסה אחיו של הנואשם, ניתן לקבוע שהכלב היה יחד עם הנואשם לפחות בשלב כלשהו

של הריב, כאשר הנאשם לא נקט בפועל כלשהי על מנת להרחקו ממו בזמן הריב ביניהם. על אף קיומו של ספק בכל הנוגע לחלקו של הכלב בתקיפה, הוכח על ידי המאשימה שה הנאשם לא נקט בצדדי זיהירות על מנת למנוע אפשרות לגעג בעין הכלב, המוגדר כ"כלב מסוכן", בין המתלונן, כל זאת בשעה שהרישו להחזקת הכלב לא היה בתוקף.

למעלה מן הצורך אציון שהנאשם הסתבר בתשובות שמסר בכל הנוגע לביטול רישיון הכלב על ידי הווטרינר הרפואי. בחקירה השנייה במשטרה (ת/6 ש' 14) מסר שלא קיבל את הودעת הביטול עקב כך שהיא עצור באותו מועד. בבית המשפט טען הנאשם שהוא במעצר בית בחודש ינואר 2019, המועד בו ביטל הווטרינר את הרישיון. בהמשך טען של הדואר מגיע לבית אמו שאינה יודעת לקרוא עברית, וכי הוא גיר מחוץ לבית אמו כבר 7-6 שנים. גרסה זו עומדת בסתייה לגרסה אחרת שמסר, לפיה הוא התגורר בבית האם במשך כשנתים, גם במועד בו בוטל הרישיון (עמ' 110 ש' 9).

משתבחש הנאשם להסביר את הסטיות בתשובותיו, ולאחר שעומת עם העובדה שמעצר הבית בו היה נתן הסטיות בחודש נובמבר 2019, בעודו שristol החזקת הכלב בוטל עוד בחודש אפריל 2018 (ת/11), הסתבכו תשובהותיו אף יותר. מעבר לסתירות בגרסאות הנאשם בהקשר זה, אין בידי לקבל את טענותיו זו גם מן הטעם שסמלילא חובת חידוש הרישוי מופתלה על בעל הכלב והוא האחראי לחדרו בזמן. הדברים יפים פי כמה כאשר גם לדברי הנאשם הוא נתקל בעבר בבעיה דומה, אך נאלץ לנסוע לווטרינר ולחידש את הרישוי (עמ' 122-123).

37. לקראת חתימה אצ"ן שב"כ הצדדים מיקדו ראיותיהם וטענותיהם בעניינים נוספים - כמו למשל הכספי שנעלם למלון לאחר האירוע, לקיחת מפתחות הרכב של המטלון, סתרות בין עדי התביעה בקשר לנושאים מסוימים, בקשת הסליחה של אמו של הנאשם, המועד המדויק בו התרחש האירוע, וכו"ב עניינים שלא עומדים בלבד בלבית האירוע והם אינם נחוצים לצורך הכרעה בסוגיות שבמחלוקת, בפרט לאחר שמצאתי להתבסס לצורך הכרעת הדיון על חלקים מעודות של הנאשם, אותם מצאתי אותנטיים וראשוניים, ולא על עדותו של המטלון בלבד או על חלקים אחרים מעודות הנאשם, שהו בבחינת עדות כבושא או שנסתה על ידי ראיות חיצונית.

סוף דבר

38. אם ניתן היה לסייע את הכרעת הדיון בפסקה קצירה, הייתה משתמש בתשובותיו של הנאשם לשאלות שנשאל בעמ' 140 לפרטוקול ש' 8-13:

חבל לי שהגענו לנצח זהה, מה אתה (צ"ל - את) רוצה שאני אגיד שאני מותנצל? הוא הביא אותנו לנצח זהה, לא רציתי להגיע לנצח זהה.

ש. הגמתה באירוע

ת. לא הנזמתי באירוע

ש. האלים שנקיטת לא הימנה חסרת פרופורציות?

כפי שפורט לעיל, ובהעדר יכולת להסתמך על דברי המתلون כעדות ייחודית, מצאתי שהთעורר ספק לגבי ההתרחשויות בתחילת האירוע, ומכאן שמכאן אני להניח לטובת הנאשם שakan לא רצה להגיע "למצב זהה". ואולם, כפי שעלה מתחשובתו של הנאשם עצמו בחקירהו במשטרת, בדבריו אחיו, ובניסיונו הכספים להסביר סתרות בעדותו בבית המשפט, הרי שלכל הפחות תגבורתו הייתה מוגזמת וחסרת פרופורציות.

39. בנסיבות אלו מצאתי להרשיע את הנאשם בתקיפת המתلون, כאשר מעשיו גרמו למתلون ליפול על הרצפה עד כדי עלפון, כאשר המכות לא חדל גם כאשר המתلون היה שרוע על הקרקע. לא הוכח שהתקיפה הייתה בצוותא עם אנשים אחרים וקיים ספק בנוגע לחלקו של הכלב בתקיפה. עוד אני קובע מעשיו של הנאשם גרמו לחבלות בגופו של המתلون.

נוסף על כך מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של אי נקייה אמצעי זהירות בחיה.

ניתנה היום, י"ד שבט תש"פ, 09 פברואר 2020, במעמד הצדדים